

τῇ Ἀπριλίῳ τοῦ ἔτους δὲν γνωρίζομεν τίνος ἔτους. Εἰς τὴν εἰδήσιν τούτην ἡ Meuse δὲν ἐφρικίασε (καθὼ συνένοχος), ἀλλ' οἱ ἄστοι τῆς Λορράινης, καὶ ὑπάρχον πολλοὶ τοιοῦτοι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀνέκραξαν ὅτι «*ψάρι* εἶχον δώσει εἰς τοὺς Γάλλους πρὸς φύλαξιν.» — Οἱ ἀγαθοὶ Λορράινοι εἶπον ὅτι ἦτο *ψάρι*· οἱ δὲ ἐπιστήμονες ἐπρόσθεσαν ἀπριλιάτικο (πῶσον πνεῦμα ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες!) καὶ ἰδοὺ πῶς γράφεται ἡ ἱστορία! — Ἄς μεταβῶμεν τώρα εἰς ἄλλην ἐξήγησιν τῆς ὁποίας ὁ Βέλλιγγεν εἶναι ὁ προνομιούχος ἐφευρετής. Καὶ αὐτὸς ἐπιστήμων εἶναι, καὶ σοφὸς τῆς Γαλλίας καὶ Ναβαρράς, διότι ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν Γαλλικῶν παροιμιῶν, καὶ αἱ παροιμίαι, καθὼς λέγουσι, εἶναι ἡ μωρία τοῦτέστιν ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν. Ὁ Βέλλιγγεν φρονεῖ λοιπὸν ὅτι μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν poisson ἀντὶ τῆς passion κατὰ παραφθοράν τῆς δευτέρας ἢ μᾶλλον καθ' ὑποκατάστασιν τῆς πρώτης ἀντὶ τῆς δευτέρας. Φρονεῖ ὅτι ἠθέλησαν νὰ ὑπαινειχθῶσι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, λαβὸν χώραν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου. «Οἱ Ἐβραῖοι, λέγει, ἔκαμαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ κάμῃ πολλοὺς δρόμους κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, διὰ νὰ τὸν περιπαίξωσι καὶ νὰ τὸν θλιψῶσι, παραπέμποντές τον ἀπὸ τὸν Ἄνναν εἰς τὸν Καϊάφαν, ἀπὸ τὸν Καϊάφαν εἰς τὸν Πιλάτον, ἀπὸ τὸν Πιλάτον εἰς τὸν Ἡρώδη καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη εἰς τὸν Πιλάτον» καὶ ἐκ τούτου ἰσχυρίζεται ὅτι ἐπήγαγεν ἡ ἀσέβης ἢ μᾶλλον γελοία συνήθεια τοῦ παραπέμπειν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος ὅσους θέλομεν νὰ ἐιρωνευθῶμεν. Ἡ ἀμάθεια τοῦ ὄχλου, τῆς ὁποίας πολλὰς ἔχομεν τοιούτου εἵδους ἀποδείξεις, μετεμόρφωσε λοιπὸν, κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, τὴν λέξιν passion (πάθος) εἰς τὴν λέξιν poisson (ψάρι), οἱ δὲ αἰῶνες, διαδεχόμενοι ἀλλήλους, ἀνεπαισθήτως ἐξήλειψαν τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀρχετύπου λέξεως καὶ ἀντ' αὐτῆς ὑπεκατέστησαν καὶ καθιέρωσαν τὴν σήμερον ἐν χρήσει.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ θεωρία τοῦ Βέλλιγγεν εἶναι ἀγχινουσία καὶ ὅτι, ὡς λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ *se non è vera, è ben trovata*. Ἐν τοιούτοις ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ μᾶς ικανοποιήσῃ ἡ ὑποκατάστασις τῆς λέξεως poisson εἰς τὴν passion μᾶς φαίνεται ὅπως βεβαιασμένη ἔπειτα δὲ, ἂν πρέπη, ν' ἀποκλείσωμεν πᾶσαν ἰδεάν ἰχθύος, πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀποστολὴν τῶν χαρτίνων ἰχθυοδίων τὰ ὁποία ἄλλοτε ἐπεμπον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν;

Ὅθεν θὰ συμπεράνωμεν ὡς οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἐν

τῇ παρούσῃ καταστάσει τῆς ἐπιστήμης ἀδυνατον εἶναι ν' ἀποφανθῇ τις θετικῶς περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος.» Ἡ μόνη ἥτις ἠδύνατο νὰ διασαφήσῃ πρὸς κοινὴν πάντων εὐχαρίστησιν τὸ ζήτημα τούτο εἶναι ἡ ὑψηλοτάτη, ἰσχυροτάτη, ἐπιφανεστάτη καὶ εὐγενεστάτη δέσποινα Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ἀλλὰ τί νὰ γείνη; ἡ Κυρία πάσχει νευρικᾶ, ἡ Κυρία *χολιάζει*, ἡ Κυρία *ψάλλει*, ὡς πρὸς τούτο, τὸ μέλος τῆς Ῥοζίνας:

»Ah! se mi toccano
»Dov'è il mio debole
»Sarò una vipera
»Sarò ;
»E cento trappole
»Prima di cedere
»Farò giuocar
»Farò.

Καὶ τί σύμπτωσις! Τὸ debole (ἡ ἀδυναμία) ἢ μᾶλλον ἡ δύναμις τῆς Κυρίας εἶναι ἴσα ἴσα τὸ Poisson d'avril. Ζητεῖς εἰς τὸ λεξικόν της Avril, σὲ ἀποκρίνεται πονηρά: ἰδὲ Poisson. Ζητεῖς Poisson, καὶ σὲ παραπέμπει εἰς τὸ: Avril!!! Εἰπέ ὕστερον ὅτι δὲν ἔχει πνεῦμα ἢ διαβολεμένη! Πρέπει ὅμως νὰ τὴν συγχωρήσωμεν, διότι εἶναι πρὸ πάντων καλόγνωμος καὶ δὲν κάμνει κατὰχρήσιν τῶν τοιούτων παγίδων αὐτῆς.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐφθασα, φίλοι ἀναγνώσται καὶ κομφαὶ ἀναγνώστριαι, εἰς τὸ τέρμα τῆς διὰ τὸν Ἀπρίλιον ἱλιάδος μου. — Τὸ ἔαρ τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἱων, ἡ πολυτελής καὶ ζωηρὰ πανήγυρις τῆς ἀνθούσης γῆς καὶ τῆς ἀπὸ παραφορὰν σκιρτώσης καρδίας, ὁ Ἀπρίλιος, δὲν ἤξιζε βεβαίως νὰ ἔχῃ τόσο κακὸν πανηγυριστὴν ὡς ἐμέ διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἐγκώμιόν του. Θὰ μνησικακήσῃ ἄρά γε διότι τόσο ἀνεπιτυχῶς τὸν ὕμνησα; Ἐλπίζω ὅχι, διότι ὁ Ἀπρίλιος εἶναι ὁ μὴν τῶν ὠραίων γυναικῶν καὶ αὐταὶ συγχωροῦσι πάντοτε ὅταν ἡ πρόθεσις ᾖ αἰσθητὴ δὲν εἶν' ἀληθές, Κυρία μου;

ΑΛΩΩΤΑΣ.

Λύσις τοῦ 7ου Αἰνίγματος.

«ΧΑΡΙΣ.»

ΑΙΝΙΓΜΑ 8.

Νῆστον μικρὰν ὀλόκληρον, ἀκέφαλον θεόν,
καὶ ἄπους βασθεδακτον ἐμφαίνω γενεάν.

ΣΦΙΓΞ.

II.